

Rav Saadia Gaon

1. Rav Saadia Gaon, Ha'Emunot v'haDeiot 6:8

אבל אומר שאנשים ממי שנקראים יהודים, מצאתים אומרים בהשנות, וקוראים אותו ההעתקה, וענינו אצלם שרוח ראובן תשוב אל שמעון, ואחר כן בלוי, ואחד כן ביהודה, ויש מהם רבים שאומרים, יש פעמים שתהיה רוח האדם בבהמה, ורוח הבהמה באדם, ודברים רבים מזה השגעון והערבוב

I say that I have found some people among those who are called Jews who believe in *Gilgul*, and they call it "transmigration." In their minds, this means that Reuven's spirit enters Shimon, and then Levi, and then Yehudah. Some, perhaps most of them, believe that a human soul may enter an animal, or an animal enter a human. The types of foolishness and confusion are legion.

2. Rav Saadia Gaon, Introduction to Ha'Egron (David Kahana ed.), <https://benyehuda.org/read/17990>

ספר האגרון לשון הקדש אשר בחר בו אלקינו מני עד, ומלאכי קדשהו בו וזמרוהו סלה, ובו יעריצוהו כל בני עליון שפה אחת ומלים אחדים הנה בכל הארץ, למיום ברא אלקים אדם על פני האדמה, ונאצל עליו חכמתו, גם תולדותיו שנים אלף תשע מאות תשעים ונש

עד ימי להקת שערה [עיר ומדינה – ד.כ.], המובאת שמה מהרי ההרמון, בשנת מות פלג בן עבר, פי ביקמו ופלגה הארץ שנה אחת לפני מותו

על פי זמרו רע ותחשבנה שרירותם להנהר מקל שמי פו-פיצם בכל פאתי ארץ, ונביא מגורותם ונפצו בחמם [ירמי' נא:לט], ונתמקרו העתידות

ירעה [ישעי' כד:יט], הארץ ותחזק לשונות במספר לאמיה לא נשאר לשון הקדש רק בפי בני עבר לבדם

יען פי נמצאו כנים לפני אלקינו פי מצר פנם עצמו הרנו, אבינו אברהם אשר אהבו, יצחק בחירו יעקב סגלתו וכל שבטי-קה דרקה רגלם בכל הארץ בכל ממלכות פנעו וארץ פתרוס מסביב ולא מש מפיו, ובעלותם ממצרים בו דבר אלקינו אלינו דברי צחות, ביד עבדו משה איש האלקים על הר חורב חקים ומשפטים

דור אחרי דור הנה לנו למורשת מדי היותנו בארץ ירושתנו, בחסדי קדושינו, למלאכות מלכינו לישירות לוינו לנגינת פהגינו, ביד נביאינו לחזיון, בפי שרינו להגיון, עד גלות ירושלים בימי צדקנהו בבקה

בשנת מאה ואחת שנה לתרבות עיר אלקינו, לתם יתר הנביאים, החילוננו לטוש לשון הקדש ולספר בלשונות עמי נכר הארץ, שלש שנים לפני מלך מלך לבני יון

בימי נתמיהו הפקה וכל מתיו, ראה ראנו מדברים אשדודית, ויחר לו ויגער בעם ויגר בם

נגלינו אף אחריו בכל שערי ארץ ואי הימה, לא הנה גוי שלא באו בו נדחינו, גם בתוכם רבינו ילדינו לשונותם למדנו, ותלט [ישעי' כה:ז] עלגתם על שפר אמרינו ולא נכון כן

נפוצת מזרקה מספרת ונית וישפת פרוס, ומצרים הגו הנסית [ישעי' לד:], וגם גלות בני קנז ובני ספרד ישיחו נועזו, גרי-יתת פהם, וכלשון עם נעם

יחיל לבנו על זאת וסנית רוחנו, פי נעדר נעדר מפינו הגות קדש מעוננו, ותהי לנו חזות כל משאותיו, ונאמי דבר פיהו כדברי הספר הקתום, וכהקיץ מחזיון, פי גלעג לשון בארצות שבנינו

יאתה לנו ולכל עם אלקינו, לדרוש ולבין ולתקרהו תמיד, גם אנחנו גם טפינו גם נשינו ונעדינו, לא יזח מפינו פי בו נבין חקי תורת צורנו, אשר המה חיינו חיינו אורנו מקדושינו למעולם ועד עולם

ויהי בארבע עשרים שנה ומאתים ואלף מיום נתתם חזון ונביא [התחלת מנין שטרות למלכות אלכסנדר – ד.כ.], ויכתוב האוגר את הספר הזה להיות לתקמה לכל עם ד', לכל יודעי דת נדון.

ויכן אותו לחוד חידות ולמשול משלים ולהבין כל מתכונת ולחרוז כל מחרוזות, אשר יערכו בו הפורטים, וכל שרי שיר על הידות [נחמי' יב:ח]

שוח ישיחו בו עם אלקינו בצאתם ובבואם, ובכל משלח דם, ובחזרי משפכם ואל עולליהם

סור לא יסור משקל לבותם, פי תורת ד' בו ידעוה, למען יקים ד' את דברו אשר דבר ביד ישעיהו בן-אמוץ עבדו לא ימושו דברי מעצקב ומזרעו עד עולם...

3. Rav Saadia Gaon, Ha'Egron, from Nechemiah Aloni ספר האגרון, with vowels added

סוּר	ביאץ'	חור כרפס	סתאיר
חור	שם	סוּרן	עיר
חור	ת'קב	חות יאיר	סואד

4. Wout Van Bekkum and Naoya Katsumata, *Importance of Saadia Gaon's Poetry for the Construction of a Dictionary of Early Medieval Piyyut: The Example of Essa Misheli*, Journal of Semitic Studies LVI/1 Spring 2011

Saadia Gaon undeniably has played a critical role in the transmission of Hebrew poetic tradition from Palestine to Babylonia and, indirectly, to Spain (through both religious and specifically liturgical poetry). This is evident from Menahem Zulay's publication of Saadia's liturgical poetry, Nehemiah Allony's publication of the *Egron*, and Aharon Dothan's publication of the remnants of Saadia's *Kitaab Usuul al-Lugha al-'Ibraaniya*. In fact, modern scholars of Hebrew poetry have found that Saadia discovered, deciphered, reconstructed and redacted thousands of new compositions of liturgical poems — or piyyutim — composed by contemporary paytanim, which has led to the generally accepted conclusion that Saadia wished to play a prominent role in establishing criteria for eloquent Hebrew language and verse.

5. Rambam (12th century Egypt), Letter to the Jews of Yemen

ויש עליכם לדעת, כי בתחלת מלכות ישמעאל עמד איש בעבר הנהר ואמר שהוא משיח, ויצא בכלל עשרת אלפים מישראל, והיה האות שלו שלן מצורע והשכים בריא, ולא נשלם עסקו ולא עמדה עצתו... וכמו כן עמד איש אחד במערב במדינת פאס היום ארבעים ושמונה שנה, ואמר שהוא מבשר ושלוחו של משיח, ואמר שבאותה שנה יגלה, ולא יצא דברו לאור, והתחדשו לישראל בגללו צרות. והודיעני הדבר הזה מי שהיה מצוי בכל. וקודם זה כמו עשר שנים עמד בארצות ספרד במדינות קרטבה איש אחד ואמר שהוא משיח, וכמעט קט היתה כליה על שנאיהם של ישראל בגללו. וקודם זה כמו שלשים שנה עמד אחד בצרפת ואמר שהוא משיח, ועשה אותות לפי סברתם, והרגוהו הצרפתים, והרגו עמו כלל מקהילות הקודש.

You should know that in the beginning of the Arab Empire, a man arose from the bank of the river and said he was Mashiach, and about ten thousand Jews went with him. His sign was that he went to bed as a *metzora* and he awoke healthy. His pursuit was not completed and his counsel did not endure... And likewise a man arose in the west, in the land of Fez, 48 years ago, saying that he was the herald and emissary of Mashiach. He said that [Mashiach] would be revealed that year, and his words did not come true, and new troubles began for the Jews because of him. Someone who was there for all of it told me about it. And about ten years before this, in the lands of Spain, the region of Cordova, a man declared that he was Mashiach, and destruction almost came upon the "enemies of Israel" because of him. And about thirty years before this, one arose in France and said he was Mashiach, and he performed signs, as they thought, and the French killed him – and with him they killed from the holy communities.

6. Rabbi Yehudah HaLevi (11th century Spain), Kuzari 3:65, Hirschfeld tr.

The next generation was that of the High Priest Simon the Just and his disciples and friends. He was followed by Antigonus of Sōchō of great fame. His disciples were Šādōk and Boethos who were the originators of the sects called after them Saddōcaean and Boethosians... After him came Judah b. Tabbāi and Simon b. Shētaḥ, with the friends of both. At this period arose the doctrine of the Karaites in consequence of an incident between the Sages and King Jannai who was a priest. His mother was under suspicion of being a 'profane' woman. One of the Sages alluded to this, saying to him: 'Be satisfied, O king Jannai, with the royal crown, but leave the priestly crown to the seed of Aaron.' His friends prejudiced him against the Sages, advising him to browbeat, expel, and scatter or kill them. He replied: 'If I destroy the Sages what will become of our Law?' 'There is the written law,' they replied, whoever wishes to study it may come and do so; take no heed of the oral law.' He followed their advice and expelled the Sages and among them Simon b. Shētaḥ, his son-in-law. Rabbanism was laid low for some time. The other party tried to establish a law built on their own conception, but failed, till Simon b. Shētaḥ returned with his disciples from Alexandria, and restored tradition to its former condition. Karaism had, however, taken root among people who rejected the oral law, and called all kinds of proofs to their aid, as we see to-day... The Karaites turned their attention to the fundamental principles, deducing the special laws from them by means of arguments. The damage often extended to the roots, through their ignorance rather than intention.

7. Rabbi Avraham Ibn Daud I (12th century Spain), Sefer haKabbalah, Seder haGaonim: Dor Shlishi

ובימי היה ענן ושאוול בנו שר"י, וענן זה מבית צור היה ותלמיד חכם היה בתחלה והכירו בו שמץ פסול, מפני כן לא נסמך לגאון וגם לא סייעוהו מן השמים להיות ראש גלות. ומפני הטיבא שהיתה בלבו העלתה שירטון ועמד להסית את ישראל מעל קבלת חכמים מפי הנביאים עדים כשרים מפי עדים כשרים כמו שסדרנו ספר זה, ונעשה זקן ממרא על פי ב"ד לבלתי שמוע אל השופטים. וחבר ספרים והעמיד תלמידים ובדא מלבו חוקים לא טובים כי אחר החרבן נדלדלו המינים עד שעמד ענן וחזקם...